

nemførelse: den almindelige Vurdering til Ejendomsskyld i 1914. Ja, ganske sikkert, hvis det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) vilde faa Tingets Tilslutning til den Betragtning, at den almindelige Vurdering til Ejendomsskyld lige saa vel kunde finde Sted i 1915 som i 1914, saa hastede det jo ingenlunde, og saa kunde jo det høje Ting ogsaa give sig al god Lejlighed til at beskæftige sig med selve Ejendomsskyldlovens Indhold. Men hvis man derimod, som Regeringen, mener, at det er paakrævet at komme til en Vurdering i 1914, saa er der naturligvis ikke saa megen Tid tilovers. Hvad det angaar, at man skulde vente med Vurderingen til 1915, saa vil jeg gerne derom sige, at saa nærmer man sig i høj Grad til 1916, hvor man kan være ganske sikker paa, at Ejendomsskyldloven inddrages i de almindelige Betragtninger over vore Skatteforhold, at der vist let vil kunne gøres Indvending imod da at foretage en almindelig Vurdering, da man saa lige saa gerne kunde vente og se, hvad man overhovedet fik ud af Ejendomsskyldloven og de andre Skatte love, til den store Forhandling derom tager sin Begyndelse ved Efteraaret 1916. Derfor maa jeg stille mig saaledes i dette Ting, at naar Landstinget ønsker et Udvalgs Nedsættelse, ønsker at se paa Sagen grundigt i Udvalg, saa hverken kan Finansministeren naturligvis udtale sig derimod eller med Rette gøre Indvending mod en saadan Fremgangsmaade, men paa den anden Side: Tiden iler, og hvis der skal komme noget ud af Sagen, saa maa Landstinget i hvert Fald være forberedt paa at sige sin Mening derom i den Tid, der nu er tilbage inden Juleferien, ellers er jeg bange for, at det ikke vil faa saa stor Betydning at sige den.

Til de forskellige Talere har jeg nogle Bemærkninger at gøre. Jeg kan maaske nærmest gøre dette ved at tage de enkelte Hovedbestemmelser i Lovforslaget frem og saa knytte nogle Bemærkninger dertil. Saa vidt jeg forstaar, har egentlig ingen noget at indvende imod, at der foretages en almindelig Vurdering ud fra dette, at Ejendomspriserne ud over Landet er steget i saa høj Grad, at Vurderingen fra 1909 nu ikke er retfærdig, ikke svarer til Ejendomsskyldlovens Indhold og Bestemmelser, ikke lader den blive virksom, saaledes som den bør være. Det er ogsaa, hvad jeg maa have at sige til det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) og et andet æret Medlem, som talte om den forøgede Skattebyrde, der her lægges paa Befolkningen.

Skønt det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds vel indrømmede, at man ikke kunde direkte tale om en ny Skattelov, saa sagde han dog: Naar Faarene dog skal klippes, er det ligegyldigt, hvad man kalder Saksen, saaledes forstod jeg det ærede Medlem. Dertil maa jeg sige, at det er ikke rigtigt at udtrykke sig paa den Maade, for hvis man for Eksempel anvender Formue- og Indkomstskatten hvert Aar efter de Regler, som Formue- og Indkomstskatteloven nu en Gang indeholder, og paa en Formue og Indkomst, der hvert Aar optræder, er der hverken Tale om en ny Skattelov, eller man kan med Rette tale om en forøget Skattebyrde paa Befolkningen i den Sammenhæng, for Loven skal gennemføres, og Lovens Regler skal gælde. Man skal betale saa og saa meget af sin Indtægt, og paa samme Maade skal man betale Ejendomsskyldskat af sin Ejendom, og naar Ejendomsskyldloven fastsætter, at det skal ske efter den Vurdering, en Ejendom har i Handel og Vandel, saa skal man ogsaa betale denne. Og saa er der god Mening i, naar det vitterligt er konstateret for alle, at nu er den skete Vurdering til Ejendomsskyld fejlagtig, at Regeringen da endog uden Hensyn til, om der er kommet de indtrængende Henstillinger til den, som sket er, føler en Pligt til at fremme et Lovforslag af den Art som det her foreliggende, og saa har ogsaa Skatteyderne en Pligt til at betale den virkelige Skat af deres Ejendom, den, som forudsættes i Ejendomsskyldloven. Det er i Virkeligheden Samfundsretfærdighed, og det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds har altsaa ikke Ret i at gøre denne Indsigelse og tale om, at nu skal man klippes stærkere end før. Nej, nu skal man klippes saaledes, som det er forudsat, at man skal klippes, nemlig efter sin Ejendoms virkelige Værdi. Det ærede Medlem sagde saa i denne Sammenhæng ogsaa, at det kunde ikke nytte noget at mene — det var for Resten med Hensyn til Fradragene —, at en Mands Ejendom var betegnende for hans Formuetilstand, en fattig Mand kunde bo i en stor Ejendom, og en rig Mand kunde bo i en ganske lille Ejendom, og derfor var Fradragene for saa vidt uretfærdige. Dertil vil jeg dog sige, at det er nogle Fantasiforhold, det ærede Medlem opstiller. Det ærede Medlem ved jo godt, at Husmændene ikke er Millionærer, eller rettere at Millionærer bor ikke i Husmandshuse, og der er endnu større Sandsynlighed for, at Herregaarden rummer den rige Mand eller